Ч. 252. Середа 18 (5) падолиста 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Найвисші відручні письма і відзначеня. — Причинки до послідних подій. — Алярмуючі вісти. — З балканьского півострова.*

Єго Вел. Цісар видав до бувшого през идента міністрів бар. Бека відручне письмо, в котрім увільняючи єго від уряду, каже: Застерігаючи собі ужити Вас знов в службі, признаю охотно і при сій нагоді Вашу неутомиму, патріотичну, великими успіхами увінчану діяльність. Вам було дане вказати конституцийному житю нові дороги через розширенє в дусі людовім права виборчого. Льояльному посередництву Вашому удало ся увільнити діяльність парляменту від запір і перешкод. Через уложенє відносин господарских до країв сьвятої Корони угорскої, причинили ся Ви до піднесеня поваги і могучости Монархії. Також приготовило Міністерство, на котрого чолї Ви стояли, великої ваги реформи господарскі і суспільно-політичні, котрі ще в далекій будучности будуть хосенно ділати. В хвили, коли уступаєте з уряду, нехай Вас супровожає сьвідомість, що задержу завсїгди память знаменитих Ваших услуг.

Прочі цісарскі письма до уступивших міністрів суть вже значно коротші, але крім подяки словами містять в собі також високі відзначеня і оддери. Так одержали: міністер справедливости др. Кляйн велику ленту ордера Леопольда; міністер фінансів др. Коритовский брилянти до великої ленти ордера Леопольда; міністер просьвіти др. Мархет ордер Леопольда І. кляси; міністер зелїзниць др. Дершатта ордер Леопольда І. кл.; міністер рільництва др. Ебенгох ордер Зелїзної Корони II. кл.; міністер торговлї др. Фідлер ордер Зелїзної Корони І. кл.; міністер робіт публичних др. Ґесман ордер Зелїзної Корони І. кл. і міністер Прашек ордер Зелїзної Корони І. кл.

Загальну увагу звертає незвичайно сердечно написане, наведене повисше цісарске відручне письмо до бар. Бінерта, в котрім вичислено єго заслуги. Ся обставина, як і деякі инші познаки насувають — як доносять тепер з Відня — загальний здогад, що бар. Бек обійме по Бінертї місию утвореня нового парляментарного кабінету. Звертає на себе увагу також і то, що аж шість міністрів давного кабінету одержало застереженє, що будуть знову покликані до чинної службн, а то: бар. Бек, др. Кляйн, др. Коритовский, др. Мархет, др. Дершатта і др. Фідлер.

Гр. Войтїх Дідушицкий оголошує в „Reichsrats-Korr.", що хибним єсть, мов би він взивав десиґнованого президента міністрів, щоби він до урядничого кабінету покликав бодай парляментарних міністрів земляків. Він лиш запитував бар. Бінерта, чи той наміряє утворити лиш провізоричний кабінет урядничий і вести дальше переговори в справі утвореня коаліцийного кабінету. Бар. Бінерт відповів на то, що так, а тоді він, ґр. Дідушицкий, вказав на конечність парляментарного правліня в Австриї і зазначив, що вина за недоведенє до коаліциї не спадає на бар. Бінерта а заразом і завізвав партиї, щоби правительству, котре має бути провізорично утворене, полишили час, та щоби зі взглядів на грізне положенє заграничне ухвалили в повній палаті найконечнїйші предложеня, передовсім провізорию буджетову і предложенє о анексиї.

Так скоре утворенє урядничого кабінету приписують тому, що відносини Сербії до Австро-Угорщини мали стати дуже напружені і що Сербія зброїть ся з як найбільшим поспіхом, в виду чого Австро-Угорщина не може ждати і дати ся заскочити. Вчера рознесли навіть віденьскі ґазети алярмуючі вісти о можливости війни з Сербією та о зброєнях і близькій мобілізациї кількох корпусів австро-

---

11)

## ДЕТЕКТИВКА.

### Повість з житя Американки.

*(З нїмецкого — Г. Райнгардта).*

(Конець).

Вже від того дня, коли Джесі відкрила в шпитали недужу, стала ся она в своїм званю зовсїм инша. Тепер показало ся то ще більше. Не то, щоби їй забракло ревности і пильности — то ні. Але ціле єї жорстоке поступованє супротив тих, котрих пізнала яко дезертирів, змінило ся страшенно. Своєї штуки в „джіуджіцу" уживала по правді ще лиш для оборони своєї особи, але тоді, розуміє ся, зовсїм несподївано і з цїлої сили. При арештованю уживала тої штуки лиш зовсїм виїмково Кождого, котрого розпізнала, старала ся тепер насамперед неутомимо намавляти по доброму і промавляла єму до розуму, щоби спокійно пішов з нею. А що в цїлій єї появі пробивала ся тепер лагідність, доброта серця і дружність, а з давнїйшої єї жорстокости не остало ся тепер і слїду, а єї слова мали ніби якусь магічну силу переконуваня, то дотичні піддавали ся звичайно своїй судьбі.

В той спосіб осягала она сим поступованем для мошонки пана Ганкока такі самі висліди як і давнїйше, з часом навіть і лїпші, а що она від кождої премії діставала після умови якусь пайку, то і єї ощадности збільшали ся.

Але й многі дезертири, котрих она спеціяльно в Ню Йорку віддавала до арешту на площи Батерійній або до войскової вязниці на Говернор Айленд, запропащували, хоч і як то по дурному видавало ся, своє серце ізза неї. Так бувало нераз — а то єсть фактом — що тоті, котрих она приставила, по відсидженю своєї кари, втікали знову, як самі признавали ся, лиш длятого, щоби могли дати ся їй знов зловити і приставити.

* * *

Одного рана розложив знов містер Ганкок цїлу купу фотоґрафій дезертирів перед своєю вірною помічницею. Розходило ся як звичайно о дезертирів від маринарки. Найбільша часть з них втекла була в Новім Орлеанї зі своїх кораблів, деякі в Мобілї, кілька в Гемптон Редс, а кілька в Бостонї.

Джесі день перед тим приїхала була з досить успішної подорожі з полудня. Длятого то і сказав їй Ганкок: Не можу преці жадати від вас того, щоби ви знов їхали на полудне. Пішлемо лїпше пана Вотлї.

Она не дала зараз на то відповіди, взяла першу фотоґрафію зверха, придивляла ся їй може яких пять мінут, обернула єї, щоби прочитати імя і знов через хвильку придивляла ся їй. По короткім надумі з замкненими очима поклала єї остаточно на бік і взяла другу, котрій так само мовчки приглядала ся.

Ганкок знав ту єї навичку, що тепер не так легко видобути з неї яке слово. Мусїла насамперед придивити ся всїм образам. Лишив єї длятого в спокою і почав щось писати на своїм бюрку та заглубив ся в роботї. Тому то й не видів, як при огляданю одної з послїдних фотоґрафій руки зачали їй дрожати, як цїла поблїдла і як лиш на силу могла віддихати.

Ганкок остаточно скінчив писати і звернув ся до неї.

Джесі все ще держала дотичну фотоґрафію в дрожачих руках. — Ну, як гадаєте, міссіс? — спитав він. — Чи поїдете до Нового Орлеану, чи післати туди Вотлія?

Она відповіла уривочно. — Пішлїть пана Вотлія на полудне. Я думаю ще нинї поїхати до Бостона і розглянути ся там за дезертирами. Там і так вже давно нїхто з нас не був. Їзда оплатить ся.

На відворотній сторонї дотичної фотоґрафії було написано Таф Вен.

Ганкок здивований видивив ся на неї. Але при напруженім огляданю фотоґрафій знаходила ся она завсїгди в якімсь напів сьвідомім станї, задля чого він не зважав дальше на єї якесь дивне успособленє.

* * *

В день по виїздї Джесі до Бостону не одержав Ганкок нїякої звістки від неї. Та й другого і третого дня не давала она нїчого знати о собі.

Ганкока то трохи занепокоїло, але він собі подумав, що то вже нераз так бувало. Хто знає на як труднїй тропі знайшла ся завзята де-

угорскої армії, котрі мали би вступити до Сербії.

В виду тих алярмуючих вістий доносять нині з Відня: **Розпущена чутка о мобілізациї кількох корпусів армії або також о инших виїмкових зарядженях войскових єсть безосновна.** Управа войскова уважала лиш за відповідне підвисшити мирний стан 15-го корпуса армії, котрий складає ся з войск походячих з най ріжнійших округів доповняючих, то значить, помножила стан той о 36 мужа на кожду компанію. Прочих 14 корпусів армії, се зарядженє зовсім не дотикає. Узискане тим способом незначне підвисшенє числа войск граничних в Босні і Герцеґовині було потрібне головно з тої причини, що пограничне населенє відчуває потребу більшої охорони з причини виступаю чої щораз сильнїйше против австрийскої аґітациї в полуднево-всхідних сусїдних краях, особливо же з причини грізного творення ватаг. Управа войскова уважала за свій обовязок увільнити населенє від всїх обав і доставити їй в успішний спосіб жаданої охорони До того однак не вистають слабі залоги граничні. Щоби можна виконати основну службу безпечности без перетяженя вояків і щоби дати населеню почутє певної безпечности, показала ся тепер потреба скріпити незначно войско в пограничних округах Босни і Герцеґовини.

Тай мінїстер справ заграничних, бар. Еренталь, приймаючи вчера директора австрийского Заведеня кредитового, Юл. Блюма, котрий прийшов просити о поміч против турецкого бойкоту, сказав, що нема нїякої причини до обав, бо ситуация тепер не єсть некористнїйша, як була в хвили, коли Австро-Угорщина приступила до анексиї. Не маємо наміру — говорив мінїстер — вести полїтики аґресивної, думаю, що все дасть ся мирно залагодити.

З Константинополя доносять: Загальне положенє в державі викликує занепокоєнє. Особливо з Ємену Геджаса, Іраку і Мезопотамії надходять дуже непокоячі вісти. Положенє в Мекцї і охрестности єсть грізне. На всї сторожницї Мекки напали люди усуненого еміра Алї-паші. Атакуючі потерпіли великі страти. Завдяки помочи одного з шерифів заведено спокій.

Орґан молодотурецкого комітету „Шураі Уммеш“ доносить у вступній статиї о занепокоєню, яке викликали доставки войскові для Сербії і Чорногори, та заперечує вість „Times-a“, мов би Росия була переконана, що Порта хоче підпирати жаданя Сербії о економічне відшкодованє зі сторони Австро-Угорщини. В молодотурецкій проґрамі нема зовсїм тої точки.

З Білграду доносять: З причини звістної статиї „Штампи“ (ми подали єї у вчерашних телеґрамах — *Ред.*) виточене против директора войскових складів слїдство, котре виказало безосновність закидів, мов би доставлювано порох не до ужитя. В виду вислїду доходженя мінїстерство війни внесло жалобу о клевету против часописи „Штампа“.

# Новинки.

**Львів, дня 17-го падолиста 1908**

**— Іменованя.** П. Мінїстер робіт публичних іменував старшого комісаря гірничого Ал. Онишкевича, радником гірничим, комісаря Ем. Чорлюнчакевича старшим комісарем і ад'юнктів Алекс. Маркевича, Авт. Околовича і Зиґм. Малявского комісарями гірничими. — Мінїстерство торговлї надало контрольорови почтовому Волод. Бучкови в Сташланові посаду управителя почти в Сокали. — Президия галицкої краєв. Дирекциї скарбу іменувала офіциялів митових Меч. Бленаровича і Іґн. Бляшке'го ревідентами митовими а асистентів митових Ферд. Сляні'го і Фел. Токаря офіциялами митовими.

**— З почти.** З днем 1 грудня 1908 отворить ся почтову складницю зі звичайним кругом ділання в місцевости Поріче ґрунтове, що лежить в округї доручень ц. к. почтового уряду в Любіни великім. Тота складниця буде получена з ц. к. почтовим урядом в Любіни великім 6-тикратним на тиждень пішим післанцем.

**— З Дрогобича.** Загальні збори філїї Руского тов—а педаґоґічного відбудуть ся в Дрогобичи в „Рускім Касинї“ 19 с. м. о год. 3 по полудни. На порядку дневнім: 1) відчит проф. Барчака, 2) вибір нового виділу, 3) внесеня і інтерпеляциї.

**— Страхи.** Пані С., замешкала при ул. Корол. Ядвиги ч. 19 зачула в неприсутности свого чоловіка якийсь неспокій в кухни нагадуючий якесь землетрясенє з тою лиш ріжницею, що трясла ся не земля а лиш посудина завішена на стїнї і поспадала та побила ся. Рівночасно впала служниця Каська Мазуркевич до комнати і наробила крику що щось в кухни страшить. Забобонна пані С. дала на службу Божу і покропила дім сьвяченою водою, але мимо того духи не перестали страшити. Аж коли вернув чоловік пані С., знайшов страха на „страхи“ в видї поліцийного агента, котрий вислїдив, що тими страхами, котрі в кухни били горшки і ринки була таки сама Кася. Она й признала ся до того, а на своє оправданє подала, що в той спосіб хотїла знайти причину, задля якої відправила би ся зі служби.

**— Страшна пригода на зелїзници.** З Рави рускої доносять: В недїлю дня 15 падолиста по полудни около 4 год. стала ся межи Гребенним а Любичею страшна пригода. Мішаний поїзд льокальної зелїзницї, котрий вийшов о годинї пів до 3 з Рави рускої до Белзця наїхав в згаданім місци на сільску фіру і забив на місци 18-лїтну Олену Задорожну, 16-лїтного хлопця і оба конї а візника тяжко поранив. Здає ся, що візник хотїв ще перед надходячим поїздом переїхати через шлях зелїзничий але колеса зачепили за шини, а конї не могли борзо витягнути і так стала ся страшна катастрофа. Власти зелїзничі і суд ведуть тепер слїдство в сїй справі.

**— Мантійства на великі розміри.** В послїдних часах настало у Львові богато всїляких товариств, котрі нїби то основано в тій цїли, щоби бідним нести поміч, а поправдї, як показало ся були то товариства, котрі якраз спекулювали на кишенї бідних людий, щоби лиш мудро невеликим коштом вібрати великі гроші. Такі товариства спритних спекулянтів, що прибрали назви як „Філянтропія“, „Фортуна“ і „Pogorzelec“, займають ся обезпеченєм від огню; инші як „Samopomoc rolnicza“ взяли ся обезпечувати худобу від зарази, ще инші як „Aurora“ обіцюють виплачувати посаги, а товариство „Alliage“ („Аліяж“) взяло ся давати поміч задовженим людям. Товариство то розсилало агентів по провінциї, котрі вабили несьвідомих людий і в той спосіб робили знамениті інтереси. Щоби показати, що то добродїйні товариства, то в статутах їх було сказано, що всї уряди і достоїньства в тих товариствах суть безплатні. Але зараз потім було в додатку сказано, що „виїмково“ можуть лиш презес і члени виділу та мирового суду і члени ревізийної комісиї і агенти діставали платню. З тої „виїмки“ однак зробило ся правило і спекулянти добре собі платили. Аж коли піднесли ся публичні голоси, власти звернули увагу на сю маніпуляцию, а на приказ Намістництва замкнула в суботу рано львівска поліция і опечатала бюра тов. взаїмного віддовженя Alliage, що єствувало від кількох місяців у Львові при пл. сьв. Юра.

Було се велике американьске обманьство. Дирекция того товариства оголосила, що хто вложить вкладку 10 корон, до 14 днів дістане запомогу в подвійній висоті. Не диво, що зголошували ся товпи наївних і в короткім часі бо від цьвітня аж до хвилї замкненя до „Alliage“ вписало ся 19.000 членів. Дуже богато вплачувало відразу кілька вкладок, щоби за два тиждні дістати в подвійній висоті запомогу. І справдї дирекция виплачувала тим, котрі вписали ся наперед, запомоги в подвійній висоті, але грішми стяганими від тих, що зголошува-

---

тективка, отже й не могла подумати о тім, щоби щось написати, зателефонувати або зателеґрафувати. Слїдуючого дня почта певно вже принесе якусь коротеньку але зато тим важнїйшу звістку.

Та й справдї одержав він лист від неї. Але що то стало ся? То канадийска марка на листї і почтова печатка з Монтріль!

Він отворив чим скорше лист, котрий звучав як слїдує!

„Містер Ганкок, мій друже, що були для мене як другий батько, не налякайте ся — ми не так борзо побачимо ся знову а може й нї коли. Позвольте, що я вам виясню, длячого я в так незвичайний спосіб покинула службу у вас. На фотоґрафії того якогось Тафа Вена, котрий здезертирував в Бостонї з военного корабля, пізнала я чоловіка, котрий поправдї инакше називає ся, іменно Клерк Ріф, той сам, що не важно оженив ся був зі мною. Уживаю умисно слова „неважно“ а не якогось острійшого слова, бо я з часом переконала ся, що він зовсїм не мав наміру мене обманути, а противно ділав в добрій вірі. Мушу тут додати одно зізнанє. Може яких вісїм місяцїв тому назад відкрила я в шпитали в Бельвю єго законну жінку, котрої поява зробила була свого часу мому молоденькому щастю так наглий конець. Від того дня почала я шукати за Клерком Ріфом. Зразу непевно і пиняво, але відтак після пляну і ревно. Бо моя любов до него нїколи не щезала, хоч я то й по сто разів в себе вмовлювала, противно стала ще більша, коли я переконала ся, що він не хотїв мене обманути, і розгоріла ся в однїй хвили таки на добре. Але я не могла знайти єго слїдів, хоч і як я за ним розвідувала і допитувала ся. Я гадала, що він вивандрував кудись до далекого краю і почала в безнадійних хвилях числити ся вже з єго смертию. Аж ось попала ся менї в руки єго фотоґрафія і менї стало ясно, чому всї мої пошукуваня позіставали безуспішні. Він прибрав був инше імя, дав ся відобрати до военної маринарки і всїв на судно, що мало відплисти до Филипиньских островів. Він єсть поправдї з фаху книговодцем. Тому й не дивота, що єму єго новий фах, до якого взяв ся в хвили розпуки, мусїв на довший час стати незносним. З тої точки погляду дивіть ся на єго втечу з войска.

Я уявляла собі сама вже не знаю кілько разів, як би то було, коли би ми знову побачили ся. Я розважала всї можливости, а все таки анї одна не була подібна до того, як то дїйстно стало ся, коли я єго наконець вислїдила. Ми стояли якийсь час — чи то був може короткий, чи може довгий, того вже не можу сказати — які нїмі против себе, зі спущеними в долину очима і дрожали а серця були переповнені рівночасно соромом і щасливостию. А відтак ми рівночасно з невисказаною тугою припали одно до другого, і я, тота, що сама одна зловила більше як пятьсот дезертирів, розплакала ся на груди того дезертира і плакала так страшно, що гадала, що менї прийде ся умерти, та відчула таки з цїлою силою, що то він мене таки зовсїм зловив. Ще того самого дня відновили ми союз на цїле житє. Нїяка сила на земли не розлучить нас знову.

Та на жаль задля єго дезерциї мусимо поки що проживати поза границями Сполучених Держав. Мої поїхали длятого до Монтріль. Мої ощадности вистануть до основаня нового єствованя. Наше щастє єсть так велике, що я заєдно себе питаю, чи то все дїйстність, чи може лиш приснило ся.

Так, пане Ганкок, ви, що були менї таким приятелем як другий батько, знаєте тепер близші обставини повісти мого житя. Скажіть же тепер самі, чи могла я инакше ділати як зділала? Певно не зможете заперечити того питаня і чей простите менї то, що я здезертирувала з вашої служби.

Ваша Джесі Ріф.

ли ся пізнїйше, причім однак львину частину гроший задержувала для себе. Товариство зав'язало ся лише на те, щоби „директорам“, „касиєрам“ і „секретарам“ запевнити легкі а ви[со]кі зиски. І так „директор“ Боніфатий Гарди дістав за три місяцї крім великої пенсиї 7.000 корон титулом провізиї. Подібно оплачувано инших членів „дирекциї“. Замкнене того товариства заряджено головно тому, що оперувало між своїми членами на підставі статуту не затвердженого Намістництвом, але иншого. Які страти потерплять члени „Alliage“, поки що не обчислено, бо все дальше зголошують ся дальше нові пошкодовані. При ревізиї знайдено в касї товариства готівки в квотї 165.000 корон і та сума буде ужита на частинний зворот вкладок. — Додати тут ще потреба, що між людьми на провінциї ходила чутка, що то цїсар з приватних фондів дав тому товариству запомогу на виплату „так великого проценту“.

**— Посьвячене філії „Сокільского Базару“ в Стрию.** Перед тиждне́м дирекция „Сок. Базару“ отворила в Стрию філію, а в четвер дня 19 с. м. о 10 год. рано відбуде ся торжественне посьвячене нового льокалю. Склад „Сок. Базару“ в Стрию лежить при першорядній улици Третого Мая, в новій каменици і уряджений на спосіб великоміский, вирізняє ся між дотеперішними торговлями в Стрию. Стрийщани приняли нову торговлю з отвертими руками і як показує торг з перших днів, підпирають єї щиро. Філїя „Сок. Базару“ в Стрию стала реґулятором цїни паперових і ґалянтерийних товарів, вишрубованих стрийскими крамярями до неможливої витоти. І з тої причини стрийска філїя найшла прихильне принятє не лише між Русинами, але й серед Поляків та Жидів.

**— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** у Львові подає до відомости: На шляху зелїзничім Підволочиска-Львів-Відень в окрузї ц. к. Дирекциї жел. держ. у Львові, Кракові і Дирекциї ц. к. зелїзниці Північної у Відни курсувати буде від 15 падолиста с. р. два рази в тиждни при поїздах поспішних ч. 3 і 4 віз спальний з Підволочиск до (Нїцци) Канн і з поворотом. Сей віз спальний переставить ся у Відни з подорожними і пакунками з двірця ц. к. зелїзниці Північної на дворець ц. к. дир. зелїзниці Полудневої і додасть єя до поїзду експресового Відень (Нїцца) Канн. З поворотом надійде сей віз поїздом експресовим до Відня на дворець зелїзниці Полудневої і буде переставлений на дворець зелїзниці Північної і доданий там до поїзду поспішного ч. 3.

В инших днях тиждня мусять подорожні, по прибутю на дворець зелїзниці Полудневої, пересїсти до поїзду експресового Відень (Нїцца)-Канн і навідворот. Доплата за ужитє одного місця І. або II. кляси в спальнім возї на шляху Підволочиска-Відень взг. навідворот єсть подана в кишеневім розкладї їзди.

Поїзд експресовий Відень-(Нїцца)-Канн курсує тілько з возами спальними І. кл. За ужитє поїзду експресового Відень (Нїцца)-Канн взг. навідворот, в котрім крім воза реставрацийного курсують лиш вози спальні І. кл., платить ся належитість за білєти І. кл. і належитість додаткову за віз спальний.

**— Вломники перед судом.** Перед судом карним в Кракові станули вчера рано небезпечні вломники і злодії, котрі допустили ся великої крадежі з вломом в урядї податковім в Олеську, у братів Айбенщіців в Кракові, у пекаря Борера в Глинянах і в банку Ігн. Чучка в Опаві. До шайки тих вломників належали: Станислав Душиньский, літ около 30, челядник пекарский з Завади, в варшавскої ґубернії в Росиї, котрий під іменем якогось Яна Бардецкого перебував в Галичинї і мав росийский паспорт, виставлений на то імя; дальше належить сюди Володислав Лацний літ 43, фактор худоби з Енфредівки коло Перемишля; Лейба Надельштехер, літ 30, торговельник кіньми з Глинян; Станислав Лепянка, літ 44, господар з Ненадівки, кольбушівского повіта і Шпіля Гольдштайн, літ 44, торговельник кіньми зі Львова. До розправи покликано 35 сьвідків. Найважнїйшу ролю в тій ватазї грав Душиньский, котрому варшавска полїция виставила на присланій єго фотоґрафії таке сьвідоцтво: „Знаний налоговий злодій, позбавлений всяких прав“. Він то допустив ся крадежі в Олеську, а коли єго відтак жандарми арештували на границї коло Бродів, знайшли при нїм 69.000 кор. цїнними паперами і всїлякі дорогоцїнности.

**† Померли:** Гавриїл Майковский, парох в Гвіздци місті, упокоїв ся дня 14 го жовтня в 72. р. житя а 48. сьвященьства. — Михайло Стрипко, завідатель парохії в Садаґурі, упокоїв ся дня 27. жовтня в 40. роцї житя а 7. сьвященьства. — Мария з Тарнавских Петришинова, жінка емеритованого управителя школи і редактора „Прапора“, упокоїла ся дня 12. с. м. в 59-ім р. житя в Юськовичах золочівского повіта. — Ванда з Цїмірских Лїнкова, вдовиця по повновластнику маєтностий ґр. Лянцкороньского, упокоїла ся дня 16. с. м. в 75 ім р. житя. — Мария з Чистиньских Крупкова, вдовиця по гр.-кат. пароху і крилошанинї в Підбірцях, померла дня 16. с. м. в 78-ім р. житя.

## Телеграми.

**Відень** 17 падолиста. Є. Вел. Цїсар занкционував ухвали делеґаций. Підвисшена платня офіцирів буде виплачена дня 1 грудня з датою 1 жовтня.

**Париж** 17 падолиста. Вчерашний злет бальона Vill de Paris не удав ся.

**Константинополь** 17 падолиста. Покликані резервісти стріляли вчера у воздух в хвили приїзду поїзду зелїзничого, що викликало переполох.

**Варшава** 17 падолиста. „Słowo“ подає, що перский князь, перебуваючий у Варшаві, замешкав там на довший час, бо єму не вільно вертати до вітчини. Молодий князь має 27 літ і єсть ревним прихильником конституциї, за що шах засудив єго на побут поза границями Персиї. Князеви полишено до вибору Петербург або Варшаву і він вибрав Варшаву.

**Петербург** 17 падолиста. Правиця в Думі постановила висунути на перший плян закони, маючі на цїли обниженє податків селян і прийти в поміч жертвам террору; дальше проект податку доходового, справу кавкаску і проект запомоги в сумі 4 мілїонів рублїв на церковно-приходскі школи.

**Петербург** 17 падолиста. „Нов. Время“ обговорює у вступній статї політику болгарского президента міністрів Малинова і критикує єї дуже остро. Каже, що Росия єсть що правда прихильна для Болгариї, але без Росиї Болгария не вдїє нічого. Болгарский еґоїзм поза славяньскими інтересами єсть небезпечний і без вигляду.

## НАДІСЛАНЕ.



## Рух поїздів зелїзничих

**важний від 1 мая 1908 — після часу середнє-европейского.**

**ПРИМІТКА.** Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

### Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·48,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

### Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20, 10·40, 2·16,** 7·45*, 11·10*
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35, 11·03, 2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: **11·25*.**
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 25/7): **6·40**

### ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

### До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

### Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Кржевецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).